

Fra krig til kollegieværelse

Skrevet af Sarah Emilie Buhl & Lærke Holm Nielsen

Fra hylende sirener til stilhed på et nærmest forladt kollegie. Det er, hvad Samy og Nataliya på hver deres måde oplever, idet de beslutter sig for at flygte fra det krigsramte Ukraine. En flugt kan udfolde sig på vidt forskellige måder, ligesom livet og tilværelsen kan variere på trods af en nærmest identisk situation. Fælles for dem begge er, at deres nye hjem foregår i en betonklods i Brabrand.

21. februar 2022

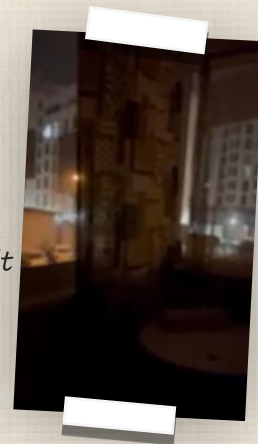
Mandag morgen hørte man rygter om, at der ville ske noget. Måske bare et rygte. Men tidligt tirsdag morgen bliver det til virkelighed.

Hverdagens gøremål bliver hurtigt og hårdt afbrudt af en altoverdøvende alarm, der panisk sender store menneskeflokkede ned under jorden. Som hovedløse kyllinger spæner de rundt i gaderne og søger desperat efter en trappeskakt, der fører dem i skjul.

I mørke betonrum maser de sig sammen.

Her er der hverken udluftning eller toiletter, men uvidende om, hvad varselssignalerne helt præcist maner, må de vente.

Nogle gange i 10 timer ad gangen.

Samy bor med sin kone og søn i en treværelses lejlighed i Lviv. Byens udtrykfulde middelalderbygninger, brostensbelægninger og grønne parker danner rammen om en hverdag, hvor han det meste af tiden driver sit eget firma og resten af tiden ser familien.

Det er et simpelt liv.

Et liv han forsøger at holde fast i, da varslings sirenerne begynder at lyde dagligt, og indkøbsbutikkerne begynder at løbe tør for mad og vand.

28. februar 2022

Det er kun fire dage siden, at krigen brød ud i Ukraine. Nataliya er netop ankommet til sin balletsal, hvor hun nærmest ved første skridt ind i lokalet synker til jorden. Våben i bunkevis og oversvømmelser af vand ligger spredt på dansebrædderne. Uden videre sidder hun på gulvet og græder. Græder over situationen og uretfærdigheden, der netop har overtaget hendes liv i Kiev.

Intet vil blive som før. Det er tid til at sige farvel.

Sammen med sin 17-årige søn beslutter hun sig for at flygte. Det liv – som for Nataliya plejede at udfolde sig fra lejligheden i bymidten, med ballerinaske og strutskårter fra scenekanten i den kongelige ballet – er væk. Hendes dansere er allerede spredt ud over hele verden, på vej til at finde et nyt hjem.

Nærmest febrilsk griber Nataliya ud efter de vigtigste ting i lejligheden.

- Mad
- vand
- dokumenter
- medicin
- kat

Kun et ekstra sæt tøj kan der findes plads til i rygsækken. Sammen løber de ned til banegården, hvor genkendelige ansigter møder dem på perronen. Nataliyas venner fra universitetet har taget samme beslutning, og sammen følges de videre ind i den bagerste vogn og videre ud af landet. Nataliya føler sig heldig – de er nogle af de få, der har fået en siddeplads. Det forrige tog blev fyldt til randen, og folk stod nærmest og blev kvalt.

Alle holdt vejret den dag.

1. marts 2022

Samys søn hedder Iliya. Han er 2 år gammel, da krigen bryder ud.
Født under Corona pandemien.

Bag det lange mørke pandehår, kan man skimte to store øjne. De er gået fra at se på fremmede mennesker med mundbind, til at se på fremmede mennesker i panik.

Frygten hos de voksne smitter af, og gør ham aggressiv og ude af stand til at sove ordentligt. Det er smertefuldt for Samy ikke at kunne give sin søn den stabilitet, han har brug for.

På egen krop mærker han selv stressen.

Han kan hverken spise, bade, tale eller tænke.

Deres hjemland er ikke længere et hjem, og med en lille ny på vej beslutter Samy og hans kone, at de må rejse væk.

Familien vil ikke med, men Samy har en bror, som bor og arbejder i Danmark. Han tilbyder dem, at de kan bo hos ham.

De pakker bilen med tøj og legetøj og forlader alt andet.

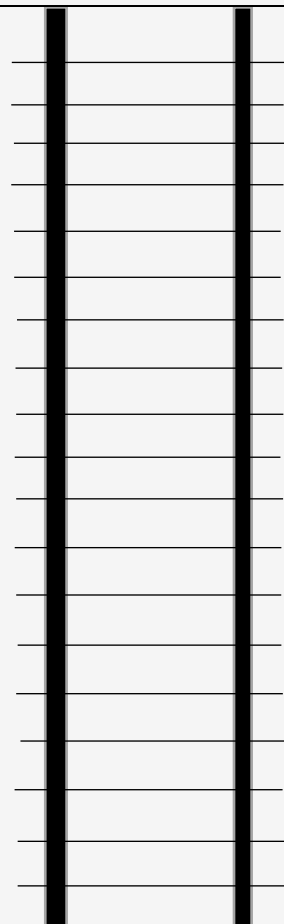

Den ene grænse efter den anden krydses i fuld fart på de kilometerlange togskinner. Ruten slutter i Danmark. Et land som Nataliya for fem år siden forelskede sig i, da hun besøgte smilets by Aarhus.

Den sidste grænse er nået, og Nataliya og hendes søn sigter efter Aarhus i horisonten. Én ting er at besøge en storby som turist, noget andet er at stå som flygtning og spejle efter sit nye hjem.

Men omgivelserne ligner sig selv, lugtene i byen er genkendelige, og Nataliyas eventyrlige fornemmelse af Danmark sitrer stadig i kroppen.

Samy er grå i hovedet og blå under øjnene. Han har nu siddet i kø i fire dage, for at nå den polske grænse, men det er et par timer siden bilen sidst bevægede sig. På forsædet står en stak tøj, der i mørket ligner silhuetten af en ekstra passager. Samy vil egentlig gerne sove, men hvis han misser det næste ryk, kan han blive sendt helt ud af bilkøen.

Nattefrostene bliver fanget i lyset fra forlygterne, der som små støvpartikler hvirvler omkring bilernes stille brummen.

På bagsædet kan Samy kun lige ane Iliya og sin gravide kone. De er pakket ind i dyner og endnu flere bunker af tøj. Udenfor ligger affaldsposer fra de andre biler, og fra de flygtninge der har valgt at krybe sig frem til fods langs snedyngerne i vejkanten.

Alt bevæger sig i en målrettet tavshed.

Hvis Samy når den polske grænse i nat, kan han måske være i Danmark i morgen.

Maj 2022

I udkanten af Brabrand, der hvor bybus 4a vender, ligger der en betonby isoleret fra omverden. Det er Danmarks næststørste kollegie.

Skjoldhøjkollegiet blev bygget som et visionært projekt i 1970'erne, der skulle fungere som en selvkørende studieby med egen købmand. Men stedet som engang sprudlede af liv, har de sidste mange år stået i forfald.

Kollegiet lider af omsorgssvigt, i form af tomme værelser og misligholdelse, men det er ikke noget, Nataliya ser.

Hun får tildelt en bolig, og hun vil gøre meget for at holde fast i sit nye hjem.

Den danske udlændingestyrelse sender efter to måneder et brev, og beder hende om at flytte, så de midlertidige værelser på Skjoldhøjkollegiet kan tildeles flygtninge, som hidtil har boet hos lokale familier i området.

Nataliya beslutter derfor at opsøge et lokalt medie, som på hendes vegne hiver fat i Aarhus' Borgmester. Til hendes held ser han også det ulogiske i at hun flytter væk.

De får lov til at blive boende.

Maj 2022

To måneder efter Samy og familien flytter ind hos broderen, beslutter de sig for at finde deres eget sted. Nogenlunde samtidig ringer deres sagsbehandler, Marianne, og tilbyder dem to værelser med et lille køkken imellem ude på Skjoldhøj.

Da de ankommer, er det eneste, der står på værelsernes grå væg til væg-tæpper et hvidt bord med fire plasticstole. Men hurtigt bliver de hjulpet på benene, og den lokale velgørenhedsorganisation, REUSE, donerer møbler og bestik.

Iliya starter i den lokale vuggestue, 'Skjoldhøj', Samy begynder at vaske biler i nærheden af Bilka og være frivillig for selvsamme organisation, der gav ham møblerne til sit nye hjem. Han kører sin kone til danskundervisning, ordner vasketøj og henter Iliya igen.

I fritiden går de sammen ture i de omkringliggende parker og fodrer heste og ænder.

Et skridt ad gangen, stabler familien en ny hverdag på benene.

November 2022

Nataliya har i dag boet på Skjoldhøjkollegiet i omtrent otte måneder. Hendes farverige tøj og muntre udstråling står som kontrast til de grå bygninger og tomme græsarealer.

Alligevel finder hun ro og fred netop her. Naturen omkring hende sætter krigsfilmen på pause.

Hendes værelse er møbleret i alle regnbuens farver: Blå kommode, gult gulvtæppe og rødt skab.

Blomster henter hun hjem til at pryde vindueskarmen. Det eneste sort/hvide der findes på værelset, er tangenterne på det klaver, hun fik foræret af en dansk kvinde, da hun kom hertil. Bare hun rører instrumentets bløde overflader, svimler hun hen i sin egen verden og flygter fra de mange urolige tanker, der stadig fylder.

Gnisten er også at finde på de skrå brædder. Nede i midtbyen har Det Jyske Balletakademi taget hende ind som frivillig lærer, hvor hun lærer fra sig med yndefulde dansetrin.

Her vender hun tilbage til det liv som engang var.

November 2022

Sammy møder sin danske overbo, Sofia, på gangen. Hans nabo Frederik studerer design. Samy føler sig ikke selv som en del af studielivet, men han fornemmer de unge studerende, når han bevæger sig rundt imellem blokkene.

Han får også et ukrainsk 'hej', 'godmorgen' og 'hav en god dag', når han går rundt i området. Samy og hans kone er nogle af de eneste der kan tale engelsk blandt de mere end 280 ukrainske flygtninge, der nu bor ude på kollegiet, og de hjælper med at oversætte telefonregninger og kontakter hospitalet, når der opstår nødsituationer.

Inde på de to værelser er der dog trængt, og Ilyas legetøj er nødt til at ligge, hvor der lige er plads. Samy er stolt over at være kommet til Danmark. Stolt over at han har fundet et trygt og sikkert sted til sine børn. Men drømmen om et liv i Danmark strækker sig ud over Skjoldhøj.

De må finde sig et nyt sted, og måske da vil rejsen slutte, og de vil finde et hjem.

